

1

De stem door de telefoon deed het aanbod terwijl mijn baas naar me keek. De stem bood me een baan aan voor twee keer zoveel als ik nu verdiende. De stem wist niet wat ik op dit moment verdiende, maar dat maakte niet uit... Ik schraapte mijn keel en kreeg een rood hoofd. De stem klonk opeens van heel ver weg, maar dat lag aan mij.

Ik wierp een ongemakkelijke blik op Victor Bresser, die voor mijn neus aan het bureau zat, en kneep hard in mijn mobiele telefoon.

De stem kwam weer dichterbij en klonk nog steeds even zelfverzekerd. Hij sprak Engels. Niet zijn moedertaal, maar ik kon het accent niet thuisbrengen. Het deed er ook niet toe waar hij vandaan kwam. De stem ging verder en schetste een perspectief dat op zijn minst wenkend genoemd kon worden.

Hij had het over aandelen in de zaak, over onkostenvergoedingen, over *fringe benefits* waarvan ik nog nooit had gehoord. Op een toon alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Alsof niemand anders dan ik dat had verdiend. Alsof het volstrekt logisch en terecht was dat ik op deze grauwe dinsdagmiddag in november zo door hem werd toegesproken.

Een diep euforisch gevoel maakte zich van mij meester. Het mooiste wat een creatief bij een reclamebureau kon overkomen, overkwam mij nu. Ik realiseerde me wat hier gebeurde: *ik kreeg een aanbod dat je niet kon weigeren*. In een flits zag ik het beroemde shot van het afgesneden paardenhoofd tussen de zijden lakens uit *The Godfather* voor me. Op mijn bed lagen gelukkig geen zijden lakens.

Shit, het was toch geen grap?

Heintze kon ontzettend goed stemmetjes nadoen en hij had natuurlijk Victor mijn kamer zien binnenkomen... Nee, nee, dat kon niet, herinnerde ik me opgelucht, Heintze was de hele middag bij Laury's Post Production.

Ik keek weer even schuin naar mijn baas.

De situatie werd pijnlijk. Alsof mijn vriendin een compromitte-

rende foto stuurde terwijl ik met mijn vrouw op de bank zat. Ik had geen van beiden, vrouw noch vriendin. Daar gaat het niet om, lul, riep ik mezelf tot de orde, het gaat om een aanbod dat je niet kunt weigeren.

Ik had de afgelopen vijf jaar een pracht van een baan gehad. Bij een vreselijke baas die aan mijn bureau argwanend naar me keek en ongeduldig met zijn vingers op het bureaublad trommelde. Dat kon heel goed samengaan: een pracht van een baan en een vreselijke baas.

Ik was even bang dat hij de woordenstroom van de buitenlandse stem door mijn mobiele telefoon kon volgen. Of anders het gejubel in mijn hoofd als reactie op het aanbod. Ik drukte de smartphone nog wat harder tegen mijn oor. Begon ook instemmend te hummen. De man aan de andere kant, die zich als Adam Parkhomenko had voorgesteld, hij had zijn naam behulpzaam gespeld, viel meteen stil.

‘Zei u wat?’ vroeg de buitenlandse stem.

Ik probeerde ontkennend te hummen. Moeilijk. Wellicht ook bespottelijk, want het doorvoede gezicht van executive creative director Victor Bresser keek me nog wantrouwender aan.

Ik haalde de telefoon van mijn oor, wees verontschuldigend naar het toestel, drukte het snel weer angstvallig tegen mijn borst en grijnsde vervolgens, niet al te schaapachtig hoopte ik.

‘Het is Masani,’ loog ik, ‘mijn nieuwe Afrikaanse schoonmaakhulp, tenminste, ik hoop dat ze ja zegt...’ Ik haalde hulpeloos mijn schouders op. ‘Zo moeilijk om een hulp te vinden in Amsterdam.’

Victor Bresser bromde iets meelevends.

‘Geef u mij uw nummer. Dan bel ik u over een uurtje terug.’

Het bleef nog wat langer stil aan de andere kant van de lijn.

‘Kunt u niet vrijuit praten?’

Daar kwam hij nu mee, lekker vlot; dat was het eerste wat hij had moeten vragen.

In mijn stem was niets van enige ergernis te horen.

‘Het komt echt beter uit als ik straks terugbel.’ Ik kon zelfs de jubel zorgvuldig uit mijn stem bannen.

‘Ik weet het beter gemaakt,’ zei de buitenlandse stem snel. ‘Laten we elkaar vanavond zien. Kunt u om negen uur in het Amstelhotel zijn?’

Hij liet er geen gras over groeien. Verwondering streed met ontzag. Doe maar lekker duur, het Amstelhotel! Natuurlijk lag het wel op het niveau van zijn aanbod. Een verdubbeling van mijn huidige jaarsalaris, dacht ik verlekkerd. Hij wilde natuurlijk indruk maken. Moest ik meteen kappen, voelde ik instinctief. Afhouden. Ontregelen. Misschien zat er wel tweeënhalve of drie keer in. De *greed* had me al helemaal te pakken.

‘Hebben ze daar valetparking?’

‘Zelfs voor uw boot, meneer Hollak,’ reageerde hij ad rem.

‘Ik ben erg zuinig op mijn fiets.’

Ik zag Victor Bresser zijn wenkbrauwen fronsen. Trok een scheve grijns naar mijn vlezige baas, maar hij keek nog kwaaiër terug en kon er niet om lachen. Oké, de grap was natuurlijk slecht, maar daar ging het ook niet om. Het ging om geld. Ik wilde het laatste woord. Ik was aan het onderhandelen.

‘Ach, wat een fijn gevoel voor humor, meneer Hollak. Verrukkelijk.’ De stem klonk ontmoedigend ironisch. Om te laten merken dat hij doorhad waar ik mee bezig was: ‘Daarom bent u ook zoveel geld waard voor UpFront.’

Ik voelde me op mijn nummer gezet, maar liet het niet merken. Ik pijnigde mijn hersens of ik die naam niet eerder ergens was tegengekomen. Weer zo’n nieuw buitenlands bureau in Amsterdam? Of een van die vele internetbedrijfjes die als paddenstoelen uit de industriële erfgoedpanden van de stad schoten?

‘Die uitwerking heeft het Amstelhotel op mij,’ zei ik snel.

Continu vijf obers om mijn tafel maakte me eerlijk gezegd ook kriebelig. Ik zag dat Victor grote ogen opzette toen ik het Amstelhotel noemde. Voorzichtig, vooral geen slapende honden wakker maken. Natuurlijk was een hulp in de huishouding goud waard in Amsterdam, maar voor een eerste kennismaking met je werkster in het Amstelhotel afspreken was misschien iets te veel van het goede.

Ik stemde in met zijn voorstel voor vanavond en maakte een eind aan het gesprek.

Ik keek mijn baas vroom aan. Schijnheilig was een beter woord. Waar-

toe was Paul Hollak op aarde? Voor mijn baas was dat niet zo moeilijk en liep ik hier slechts rond om het zijn leven als executive creative director zo zuur mogelijk te maken. Voor mij lag dat wat minder simpel, want ik was Paul Hollak en mijn functie was ook creative director. Het verschil zat 'm in dat woordje executive.

Daardoor was Victor Bresser de baas van alle veertig creatieven van ons reclamebureau Grace Kelly, en chagrijnig en dik.

Je kon het probleem nog scherper stellen: Victor Bresser was de belangrijkste van de creatieven, maar ik was de belangrijkste creatief. Dat vormde de bron van alle ellende: hij wilde ook creatief zijn en jaarprijzen winnen. Hij wilde ook op het podium en achter de vrouwen aan. Maar het enige waarop hij stond was zijn gelijk. En het enige waar Victor Bresser achteraan joeg waren onze vodden en onze urenstaten.

Mijn hart klopte in mijn keel. Ik wilde alleen zijn, me schor schreeuwen, tegen de muur op lopen van geluk en in de juichende kluwen van de voetballers op het veld ook boven op mezelf springen.

Wat een aanbod!

Dat was altijd het vervelendste van bezoek op je kamer: je kon zelf niet zomaar weglopen.

'Ik moet weer aan de slag, chef.' Ik keek nadrukkelijk naar mijn laptop op het bureau. Maar het eerste wat ik wilde was mijn moeder bellen. Ik kan twee keer zoveel verdienen, ma, en krijg ook aandelen in de zaak...

'Hoe heette die Afrikaanse hulp van je, zei je?' vroeg Victor terwijl hij opstond en aanstalten maakte om mijn kamer te verlaten.

Stomverbaasd keek ik hem aan. Waar had hij het verdomme over? Shit, ik was mijn Afrikaanse werkster helemaal vergeten, hoe heette ze ook alweer? Hoe had ik haar ook weer genoemd? Eén lange, paniekerige seconde dacht ik dat ik er niet meer op kon komen.

'Masani,' rolde het over mijn lippen. 'Masani,' liep ik opgelucht leeg, 'ze komt uit Malawi. Haar vader en moeder wonen daar nog met al haar zusjes en broertjes, maar zij studeert aan de VU, aan de faculteit Godgeleerdheid. Het is een heel vroom meisje, Victor.'

Victor interesseerde het al niet meer en was mijn kamer uit gelopen.

‘Haar linkerbeen is ook iets korter dan haar rechter,’ schreeuwde ik hem triomfantelijk na.

Op dat moment kwam Ciprian mijn kamer binnenstuiven. Hij keek me verbaasd aan.

‘Mijn werkster.’

Hij kromde zijn slanke artdirectorvingers om een denkbeeldige stofzuigerstang en trok hem trekkebenend door mijn kamer.

‘Amsterdamse werksters hebben toch een zittend beroep?’ zei ik schouderophalend.

Ciprian Bruna was sinds een jaar artdirector in de groep creatieven waarvan ik creative director was. Hij was een modieuze, zwierige jongen van eind twintig. Of was hij al in de dertig? Hij had leadzanger van een alternatieve rockband kunnen zijn of een Belgische modeontwerper.

Hij had een Twitter-account, hoorde ik later van hem, met meer dan duizend volgers. Ik was niet onder de indruk. Waarom ik geen account had, had hij me verbaasd gevraagd.

‘Ik twitter niet, Ciprian, ik schitter.’

Ik was blij met hem. Van origine was ik copywriter en ik verdeelde mijn capaciteiten als tekstschrijver en ideeënmaker gelijkelijk over Heintze en hem. Heintze Onyanu was de vaste artdirector met wie ik al vier jaar bij Grace Kelly samenwerkte. Hij was in Nederland geboren, meer een Turkse Nederlander dan een Nederlandse Turk, en zevenentwintig jaar geleden plechtig vernoemd naar Heintze Bakker omdat in de ogen van vader Onyanu niemand er Nederlandser uitzag. Zijn vader bedoelde dit als een politiek statement, een opdracht tot integratie.

Het verschil tussen Heintze en Ciprian was groot.

Heintze hield van typetjes. Reclametypetjes. Niet alleen ze verzinnen maar ook ze zelf spelen. Dat kon hij ook allebei perfect. Hij dacht in scripts en in televisie en was meer een creatief dan een artdirector.

Ciprian haatte typetjes uit de grond van zijn hart. Hij had kijkogen. Altijd op zoek naar de nieuwste typografie, de trends in vormgeving, naar andere kleuren, bezig met woordjes in balkjes, haarlijntjes, wel

of niet een schaduwkje achter een letter. De hipste bladen van de wereld doorbladeren (nooit lezen). Ook met film ging het hem om de stijl, niet om de plot. Reclametypetjes vond hij merkvandalen. Ideeënarmoede. Typetjes gingen voor eigen glorie: ze gaven het merk alleen aandacht, geen inhoud.

Om de verkeerde reden konden Heintze en Ciprian het wonderlijk goed met elkaar vinden: ze begrepen elkaar niet. De een verstond de ander niet. Door de gesloten sluizen van hun onbegrip kwamen ze nooit in elkaars vaarwater.

Was Ciprian artdirector of designer?

Dat lag gevoelig.

De keer dat ik hem meer een designer noemde dan een artdirector bedoelde ik dat als compliment, maar het werd door hem niet zo opgevat. We kwamen van een presentatie aan onze bankenkant en na mijn goedbedoelde loftuiting moest ik een halfuur flemen en vleien op het tochtige parkeerterrein in Amsterdam-Zuidoost.

Ik moest de artdirector in hem ophemelen tot iemand van de categorie van *Wallpaper* voordat hij zich over liet halen naast me plaats te nemen in de auto.

‘Ik weet niet wat er aan de hand is, Paul,’ zei hij nieuwsgierig, ‘maar je bent veel te vrolijk. Heeft Victor Bresser bij je opgezegd?’

Ik lachte met hem mee. De waarheid was veel mooier, maar dat kon ik hem natuurlijk niet aan zijn neus hangen. Tegelijkertijd schoot er iets anders door me heen: ik wilde hem niet kwijt. Het bureau ook niet. Ik hield zelfs van mijn kamer. Mijn god, ik wilde helemaal niet weg.

Ik had het gevoel alsof het contract al was getekend. Uit alle macht onderdrukte ik mijn hysterie. Kon hij een verdubbeling van zijn salaris krijgen, begon het watje te twijfelen vanwege zijn kamer...

Het gevoel van paniek werd een aanval van lacherigheid. Misschien werd het wel niks? Ik had toch nooit van UpFront gehoord? Wie weet was het gespecialiseerd in huis-aan-huisfolders? Misschien reed Adam Parkhomenko met een fietstas vol kletsnat drukwerk rond en duwde hij nu ondanks de nee/nee-sticker de voordeelkrant van de Lidl door de koperen brievenbus van het Amstelhotel?

De gedachte aan het Amstelhotel deed de euforie weer in me op-
gloeien.

Ik zag Ciprian mij bevreemd aankijken.

‘Niets aan de hand, Ciprian,’ verzekerde ik hem snel, ‘ik heb van-
avond alleen een bijzondere afspraak. Daar kan ik niks over vertel-
len.’ Ik trok een grimas en keek geheimzinnig.

‘Hoe heet ze?’ lachte hij.

Ik wuifde wat als antwoord.

‘Ik heb trouwens vanavond ook een speciale afspraak,’ vertelde hij,
‘dat kwam ik je ook vertellen. Ik ken Cristian Cruz Smith, de foto-
graaf van Viole Falucci. Hij is vanavond in Amsterdam en heeft me
uitgenodigd. Ik ga met hem eten.’ Hij keek trots en tegelijk een beet-
je uitdagend.

Ik was verrast en vergat zelfs even helemaal mijn aanbod. Viole
Falucci was een geweldig modemerken. Erg hip ook. Cruz Smith was
het briljante brein achter de wereldwijde reclamecampagnes. Hij had
verschillende bekende campagnes op zijn naam staan, die voorbeel-
den in de modewereld waren geworden. Hij was ook meer dan alleen
maar de fotograaf van Viole Falucci. Hij noemde zichzelf creative di-
rector en hij was de man die voor dat merken alles bepaalde op het cre-
atieve vlak.

Ik keek Ciprian bewonderend aan. Meer dan duizend volgers op
zijn Twitter-account. Voor het eerst was ik jaloers op iemand die twit-
terde.

‘Fantastisch man,’ riep ik uit, ‘zorg dat je met hem op de foto komt.
Dan zetten we die op onze site. Waar ga je met hem eten?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Ciprian met een kleur door mijn
enthousiasme, ‘hij logeert in The Dylan, op de Keizersgracht, daar
hebben we afgesproken.’

‘Waar ken je hem van?’

‘Van Miami. Ik heb daar een campagne gefotografeerd voor Die-
sel. Weet je nog wel? Het zat in mijn map.’

Natuurlijk wist ik waarop hij doelde. Het was een prachtige cam-
pagne, die voor mij de belangrijkste reden was geweest om hem in
mijn groep bij Grace Kelly te halen.

‘Ik fotografeerde in dezelfde studio als hij. Het klikte meteen heel goed. We hebben altijd contact gehouden. Sturen elkaar werk op en zo. Gewoon een leuke gozer.’

Als je Cristian Cruz Smith een leuke gozer kon noemen, deed je het niet verkeerd, dacht ik een beetje wrang.

‘Ik vind het echt leuk voor je. Ik ben jaloers. Maar ik gooi je eruit, want ik moet nog het nodige voorbereiden voor vanavond.’

Meewarig zijn hoofd schuddend verliet Ciprian mijn kamer.

Ik ging achter mijn laptop zitten en googelde nieuwsgierig op ‘Up-Front’. Dat kon niet waar zijn. Ik zakte even achterover. Geen enkel zoekresultaat. Niets. Niet één vermelding in Amsterdam. Verwonderd keek ik nog zorgvuldiger: geen énkkel zoekresultaat in de hele wereld. Tenminste niet van iets wat op een reclamebureau duidde.

Ik leunde achterover in mijn bureaustoel. Toen typte ik de naam ‘Adam Parkhomenko’ in. Weer niets. Het enige wat ik onder ogen kreeg was een lange alinea met een Slavische tekst waarin het woord ‘Adam’ vetgedrukt stond, en drie regels daaronder, tussen allerlei andere woorden in, de naam ‘Parkhomenko’, ook vetgedrukt. Ze hadden overduidelijk niets met elkaar te maken. ‘Adam’ had geen enkele relatie met ‘Parkhomenko’.

Ik voelde mijn stemming omslaan.

Bij wijze van check tikte ik snel de naam ‘Amstelhotel’ in: 66.750 zoekresultaten in 0,15 seconde. Juist, dacht ik bitter. Het lag dus niet aan de zoekmachine van Google. Alles was meetbaar in deze wereld, tegenwoordig zelfs met één muisklik.

Ik ook. Ik was zelf ook het zoekresultaat van iemand, dacht ik somber: ‘Paul Hollak’, 100 procent belachelijk in 0,25 seconde.

2

Het Amstelhotel baadde in een zacht licht. De verlichting liet het grand hotel geraffineerd tot zijn recht komen. Het lichtschijnsel benadrukte de simpele maar sierlijke witte lijsten van de ramen, waardoor het onbedoeld de aandacht vestigde op wat het monumentale gebouw in feite was: een kamerverhuurbedrijf. Zoals make-up soms ook de leeftijd van een vrouw kon accentueren in plaats van maskeren.

Binnen spatte van iedere vierkante centimeter van de ruimte het zelfvertrouwen dat ik zelf niet voelde. De luxe werkte intimiderend. Van de portiers met hun lange jassen met goudkleurige tressen en de koperen standaards met de dikke, wijnrode koorden tot en met de glimmende vitrinekasten van Gucci en Cartier, alles en iedereen deed zijn best om mij me klein en armoedig te laten voelen. Alleen het uitzicht op de Amstel beurde me op in dit hotel. Daar hadden ze niets tegen kunnen doen. De rivier bleef van Amsterdam en van mij.

Ik vroeg me af of ik Adam Parkhomenko zou herkennen. Of dat hij ook met koperpoets was behandeld en ergens tussen alle andere rekwisieten stond te glimmen.

Ik liep door de lobby. Behalve het personeel achter de receptie dat minzaam knikte, reageerde er niemand. In de bar aan de kant van de rivier was het drukker. Zachte pianomuziek, flarden van zinnen, onderdrukt gelach. Achter een glimmende zwarte vleugel zat een jonge vrouw te spelen. Ze lachte naar me. Dat hoorde bij de baan, wist ik, lachen naar iedereen die de bar binnenkwam, maar ik liep toch naar haar toe.

'Everybody laughed when I walked to the piano, but then I started to play...'

Een beroemde campagne, bedoeld voor een schriftelijke pianocursus, met misschien wel de beste kopregel ooit geschreven.

De vrouw lachte weer naar me.

Op een vreemde manier was ze mooi. Ze had onregelmatige trek-

ken, een te grote neus boven een prachtige brede mond met tanden die een tikkeltje scheef stonden. Haar lach was aanstekelijk. Het was eigenlijk geen lach maar een ondeugende grijns. Ik grijnsde terug. Ze droeg een smoking met een hagelwit hemd van dik wafeltjeskatoen. Het strikje was ook wit en van dezelfde stof. Natuurlijk was het kleding die voorgeschreven was door dit hotel van duizend leuning. Het strakke uniform vloekte met haar uitbundigheid. Ze leek te springerig en te wispelturig om zich door een smoking te laten intomen.

Ik leunde op de vleugel, keek hoe haar slanke, lange vingers over de toetsen bewogen en herkende niet wat ze speelde. Ze wist wat ik dacht en ging over op een ander nummer. Een muzikale grimas. Van de airconditioned lounge in het Amstelhotel doken we plotseling de broeierigheid van een jazzkelder in Bleecker Street op Manhattan in. Het duurde maar even, maar iedereen in de bar keek op.

‘Kunnen we daar niet blijven?’ lachte ik bewonderend.

‘Wat wil je er dan doen?’

Haar ogen daagden me uit. Ik was mijn afspraak met Adam Parkhomenko en zijn aanbod in één klap vergeten.

‘Om te beginnen zou ik een drankje voor je halen,’ zei ik met droge mond. ‘Wil je wat van me drinken?’

‘Dat mag hier niet,’ zei ze spijtig. ‘Daar natuurlijk wel.’ Ze grijnsde weer op die onweerstaanbare manier. Wierp me een korte plagerige blik toe.

‘Ik heet...’ maar voordat ik me kon voorstellen, onderbrak ze me.

‘Paul Hollak.’

Stomverbaasd keek ik haar aan.

‘Mijn naam is Alice. Ik weet wie je bent omdat meneer Parkhomenko je had aangekondigd. Hij had me verteld dat je naar me toe zou komen. Hij wacht op je. Hij zit aan het raam op de chesterfield-bank.’

Ik voelde dat ik een kleur kreeg.

‘Waarom zou ik naar je toe komen? Hoe wist hij dat?’

Ik voelde me echt betrappt. Was ik verdomme zo’n open boek? Een marionet die simpel te bespelen was? Wat dacht hij wel? Ik draaide me ook niet om om te kijken waar hij zat. Of hoe hij eruitzag.